

[Hilmar Baunsgaard.]

er det så forhalingstaktik at sige til ministeren, at det bliver vi nødt til at diskutere igennem, inden vi tager beslutning? Vil ministeren virkelig have sin egen saglige indflydelse på dette reduceret til bemærkningen om, at af de resterende problemer er der ingen, der har saglig interesse?

Må jeg rekapitulere, hvad det var, jeg gjorde opmærksom på: jeg sagde, at vi endnu ikke havde fundet den endelige løsning på, hvordan vi fik tilvejebragt ligestilling mellem den hjemlige danske industri og importørerne. Nu går jeg ud fra, at ministeren ikke vil bestride — bl. a. fordi det står i vores udtalelse i betænkningen — at det var et af de spørgsmål, vi stillede i sidste samling og ikke fik svar på. Så kan man sige, det er et temmelig ligeegyldigt problem. Men så er jeg nødt til, selv om jeg kan forstå, at finansministeren ikke kan lide, at vi henviser til andre ting, der øver afgørende indflydelse på vor bedømmelse af dette, at gøre opmærksom på, at importen betyder mere for Danmark, end den gør for noget andet land i Vesteuropa. Vi er simpelt hen det land af samtlige lande, der har den største import pr. indbygger; ja, så stor er den, at den samlede danske import andrager mere end 25 pct. af vort bruttonationalprodukt. Altså er det ikke helt ligeegyldigt, om vi i skattemæssig henseende tilstræber eller ikke tilstræber at ligestille importør og fabrikant.

Nu er jeg nødt til at gøre det, jeg egentlig havde tilstræbt at undgå i mit første indlæg, nemlig blotlægge, hvad det er for vanskeligheder, vi står over for; når ministeren vil have det, har jeg jo desværre ikke andet valg end at svare for netop at vise, at der ikke er tale om forhalingstaktik. Vi står med et forslag, der siger, at importører skal betale afgiften med det samme, medens fabrikanter og alle andre i øvrigt skal have en 3 måneders kredit. Det er — herom har alle i hvert fald indtil nu været enige — en ganske klar diskrimination imod importøren rent afgiftsmæssigt. Så har man sagt, at vi kunne gå den anden vej, som jeg ved man er gået i Sverige, i de teoretiske overvejelser og sige, at der skal slet ikke betales afgift ved importen; det ville være en klar diskrimination imod den hjemlige fabrikation, og det går jeg

ud fra heller ikke ville have ministerens sympati. Så fik vi i udvalget det svar, at den regnskabsmæssige belastning, det vil betyde for toldvæsenet at skulle give en vis kredit, som alle andre får, også til importørerne, ikke kan klares, før man får EDB-anlæggene. Nu siger ministeren, det er forhalingstaktik at gøre opmærksom på, at der altså er et problem her, vi skal have diskuteret igennem.

Må jeg i øvrigt i forbindelse med sammenligningen med situationen sidste sommer og i år minde ministeren om — og det var det næste, jeg gjorde opmærksom på — at jeg satte et spørgsmålstegn ved, om det er sagligt muligt at gennemføre dette så hurtigt; jeg sagde ikke, at det ikke var det; jeg sagde, at det også var noget, vi skulle føle os overbevist om, inden vi kunne skride til beslutning. Hvilken situation var det, vi befandt os i sidste sommer? Da talte vi om en vedtagelse i maj til ikrafttræden den 1. oktober eller den 1. januar, altså minimalt med en tilpasningsperiode på 5-6 måneder, og nu taler vi om en tilpasningsperiode på 3 måneder. Hvorfor skal det absolut være forhalingstaktik at gøre opmærksom på, at det ikke ud fra en naturlov er givet, at hvad man kan klare på 5-6 måneder, det kan man også klare på 3 måneder?

Må jeg dernæst sige, at et andet problem, jeg nævnte i mit indlæg, var, at ikrafttræden den 1. juli — det må vi erkende — rent arbejdsmæssigt kan stille krav til erhvervslivet, som netop pr. 1. juli kan blive mere belastende end på næsten ethvert andet tidspunkt af året. Sidste år talte vi om ikrafttræden den 1. oktober, i år taler vi om ikrafttræden den 1. juli. Ja men undskyld, højtærede finansminister, ferieproblemer pr. 1. juli 1967 har ikke så forfærdelig meget med 1. oktober 1966 at gøre, og det var ikke andet, jeg gjorde opmærksom på.

Så spørger ministeren, om jeg virkelig vil have, at ophævelsen af restaurationsafgiften skal være det første, vi gør. Ministeren sætter et spørgsmålstegn ved det. Det kunne han have undladt, for det havde jeg allerede gjort. Jeg pegede bare på problemet og sagde: dér er noget, vi også må være klar over. Tør vi gå ind i det først at foretage en betragtelig forhøjelse